

Otin kynäni uudelleen käteen, mutta en saanut taaskaan mitään kirjoitettua. Kuinka kirjoittaisin sinulle mitä ajattelen? Olin kirjoittanut hymystäsi, hiuksista, siitä miten kätesi tarttui kynään kun piirsit taululle. Tai kun juoksit muiden poikien mukana pihan poikki ja takistasi tippui jotain ja minä halusin nostaa sen ylös mutta en uskaltanut. Se olisi näyttänyt tyhmältä. Olin kirjoittanut siitä vitsistäkin jonka kerroit luokan edessä. Mutta olen repinyt jokaisen paperin jonka olen kirjoittanut. Kaikki mitä kirjoitan näyttää niin tyhmältä. Miksi et voisi vain tietää? Miksi et koskaan puhu minulle? Olemme kyllä katsoneet toisiamme silmiin. Olet hymyillytkin minulle. Minä en tainnut hymyillä. En muista siitä päivästä muuta kuin että en voinut ajatella loppu päivänä muuta kuin sinua. Kotona makasin sängyssä ja kirjoitin nimesi tuhat kertaa vihkoon. Kadun joitain tekemättä jättämisistäni. Miksi en valinnut saksaa. Sinä valitsit. Miksi en vuosi sitten mennyt musiikkileirille. Siellä ei kuulemme ollut kuin sinä ja Jiipee. Oi. Tekee vieläkin kipeää. Että olin tyhmä. Varmasti olisimme puhuneet toisillemme. Ehkä se oli ainoa mahdollisuus mikä minulle koskaan tulee puhua kanssasi. Ja mikään ei toisaalta pelota niin, kuin puhua sinulle. Näkisitpä minun ajatukseni pääni läpi. Varmasti ymmärtäisit heti että me kaksi kuulumme yhteen. Mentäisiin vaikka yhdessä uudelleen sinne hemmettin musiikkileirille. Otan kynän uudestaan käteeni ja kirjoitan. Hei. Olen koettanut kirjoittaa sinulle tätä kirjettä jo tuhat kertaa, mutta en osaa kirjoittaa mitään oikein. Varmasti arvaatkin miksi kirjoitankin. Miksi muuten poika saisi tyholtä kirjeen. Olen koettanut olla kirjoittamatta mitään tyhmää. Mutta se on vaikeaa. En ole saanut kirjoitettua yhtään mitään. En tiedä millaisista asioista sinä pidät, tai millaisista asioista sinulle pitäisi kirjoittaa. Tuntuu yhtäkkiä etten tunne sinua ollenkaan vaikka käymme samaa koulua jokainen päivä. Mutta kun näen sinut tiedän että sinä olet tosi mukava. Me emme vaan koskaan puhu toisillemme ja minä haluaisin tutustua sinuun. Kiinnostaisiko sinua lähteä joskus kanssani vaikka pizzalle koulun jälkeen. Ymmärrän kyllä jos et. Jos ei, niin unohda koko juttu. Ei tässä mitään sen vakavampaa. PS. Laitoin puhelinnumeron kuoren sisään. Käteni tärisi kun laskin kynäni takaisin pöydälle. Mitä jos joku saa tietää. Mitä jos koko koulu saa tietää. Kuinka voin antaa tämän J:lle niin etteivät muut huomaa. Portaikossako? Pitäisi minun odottaa siellä jos J. sattuisi menemään ohi, yksin. Niinkuin joku ihme hiippari. Suljin kirjeen nopeasti kuoreen ja laitoin sen reppuuni. Jalat kantoivat vaivoin sängylle asti. Vedin peiton pääni päälle, puristin itseni tyynyn ympärille ja suljin silmäni niin lujaa että näin valkoista. Teki mieli huutaa. Tuntui taas niin tyhmältä.